

Bij de Lek

september 2011.

Elke keer we naar Nederland rijden, overbruggen we enkele grote rivieren. Eén daarvan is de Lek. Van op de hoogte van een brug oogt deze rivier mooi en uitnodigend. Dus willen we ook al een aantal jaren er onze kajak eens in dompelen. Dit jaar stond deze rivier dan eindelijk op de

kalender genoteerd voor oktober. Omdat we er nog nooit geweest waren, wilde Ferre toch eerst een verkenningstochtje maken ... per fiets! En dus stonden er twee fietsen op het rek van de auto in plaats van kajaks die vrijdag ergens in september. Ik had mijn huiswerk gedaan en op Google Maps en Google Earth een kijkje gaan nemen naar mogelijke instap- en uitstapplaatsen. Om niet helemaal naar de bron van deze rivier te moeten

(waar ligt die trouwens?), dachten we de tocht te kunnen starten in Ameide. Er is daar een veerpont en ernaast een botensteiger, met parking en zelfs zit- en picknickbanken. Wat wilden we nog meer? Ideaal als instapplaats. Even nog wat versterkend voedsel en wat drank naar binnen werken en we konden vertrekken. Ondertussen stoomden

er al verschillende binnenschepen langs, dat belofde voor de kajaktocht. Eens op de fiets op de dijk langs de Lek stond er een stevige bries (wind tegen!) en af en toe viel er wat miezerige regen, net niet genoeg om een regenjas aan te trekken. Ferre had toch eerst het zekere voor het onzekere genomen en zijn regenbroek aangetrokken. Dat duurde niet lang, veel te warm. We fietsten langs een heel mooi klein dorpje, Nieuwpoort en daarna steeds verder richting Kinderdijk. Waarom moesten we dit toch met de fiets verkennen? De dijk liep heel de tijd vlak langs het water en zou vanuit de auto evengoed te zien zijn. En stond er eigenlijk wel stroming op dat water? Aan de talrijke kribben was het niet te zien dat er enige beweging in het water te bespeuren was.

Na 27 lange kilometers vonden we het veer bij Kinderdijk. Hier konden we enkel uit een kajak stappen als het veer er niet was. En er was absoluut geen parkeerplaats.

Wat nu? Aan het vorige veerpontje misschien, enkele kilometers terug? Maar eerst de innerlijke mens versterken in een pannenkoekenhuis, want het energiepeil was al danig gezakt! Dan terug langs de dijk naar het pontje. Dat pontje spuwde massa's schooljeugd uit die aan hun weekend konden beginnen. Maar hier was de oever helemaal niet geschikt om uit te stappen. Het pontje was enkel voor voetgangers en fietsers en legde aan bij een drijvend ponton met rechte wanden. We stonden er even bij te kijken. Het pontje vertrok terug naar de andere oever. Maar wat was dat?! Het veer werd helemaal weggeduwd door een stroomopwaartse stroming! Pardon? Hadden wij iets verkeerd gedronken? Hallucineerden wij? Echt niet! Een strakke stroming zette het veer flink opzij en de schipper moest sterk bijsturen om aan de overkant op de juiste plaats aan te meren. Nu zagen we ook dat het water aan de kribben wel degelijk in beweging was. Maar wel in de voor ons verkeerde richting! Namelijk stroomopwaarts. Moesten we met de auto de tocht verkend hebben dan hadden we dit nooit gezien en stonden we hier in oktober mogelijk voor een onuitvoerbare tocht. Er zat niets anders op dan terug naar onze auto te fietsen, gelukkig met een flinke rugwind deze keer. Bijna 60 km had Ferre me laten trappen voor een niet te verwezenlijke tocht. Ik fiets wel graag een tochtje, maar zo'n afstand zonder veel voorbereiding kruipt toch niet in de kouwe kleren.

Pol.